22/12/2021

Μητροπολίτης Πατρών: Τι πρέπει να πράξουμε εμβαθύνοντας στο νόημα των Χριστουγέννων

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών

Το «δώρο του Θεού στον άνθρωπο, στον κόσμον ολόκληρο», την Γέννηση του Χριστού ανέπτυξε στο Χριστουγεννιάτικο μήνυμά του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρών κ. Χρυσόστομος, ο οποίος επισήμανε ότι «αυτήν την χαρά βιώνουν όσοι, όχι μόνον σήμερα, αλλά συνεχώς προσεγγίζουν με πίστη αυτό το Μυστήριο και προσκυνούν στο Θεοδέγμον Σπήλαιο τον νηπιάσαντα Κύριο, μαζί με τους ταπεινούς ποιμένες και τους σοφούς, τους μάγους της ανατολής».

Παρακάτω όλο το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου:

Παιδιά μου εὐλογημένα,

Ἡ ἑορτή τῶν Χριστουγέννων εἶναι ἡ Μητρόπολις τῶν ἑορτῶν κατά τόν ἱερό Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἅγιον Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο. Τήν λαμπρά αὐτήν ἑορτή, ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλες μεγάλες καί λαμπρές Δεσποτικές ἑορτές. **Χωρίς τήν Γέννηση, δέν θά εἴχαμε Θεοφάνεια, δέν θά εἴχαμε Μεταμόρφωση, Σταύρωση, Ἀνάσταση καί Ἀνάληψη**.

Χωρίς τήν Γέννηση, πού εἶναι οὐσιαστικά ἡ κένωση τοῦ Θεοῦ, τό ἀδειασμα τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος ταπεινώνεται καί προσλαμβάνει τήν ἀνθρώπινη φύση, δέν θά εἴχαμε τήν σωτηρία καί τήν λύτρωση ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς, τῆς κατάρας δηλαδή ἀπό τήν παρακοή καί τήν ἀποστασία τῶν πρωτοπλάστων, δέν θά εἴχαμε τήν θέωση. Ἡ κένωση δέν σημαίνει ἁπλῶς, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός γεννήθηκε μέσα σέ ἕνα σπήλαιο πτωχός, ταπεινός, ὅτι ἔζησε τόν διωγμό καί τήν ἀδικία ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. **Ἡ κένωση συνίσταται στό ὅτι ὁ ἀπερινόητος, ὁ ἄκτιστος Θεός, προσέλαβε τήν ἀνθρωπίνη φύση. Στό ὅτι τό κτιστό ἐνώθηκε μέ τό ἄκτιστο. Ἡ ἀνθρώπινη φύση ἐνώθηκε μέ τήν θεία «ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως, ἀδιαιρέτως καί ἀχωρίστως».**

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει χαρακτηριστικά ὅτι, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, «ἑαυτόν ἐκένωσε μορφήν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος καί σχήματι εὑρεθείς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτόν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ» (Πρ, Φιλιππησίους, Β’ 5-9). Δηλαδή, μέ ἁπλά λόγια, ὁ **Θεός ἔγινε ἄνθρωπος καί ἐταπείνωσε τόν ἑαυτό του τόσο πού ἔφτασε μέχρι τό σταυρό καί τόν θάνατο.**

Ἡ Γέννηση τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι γεγονός ἱστορικό, τό ὁποῖο συνέβη σέ συγκεκριμένο τόπο καί χρόνο, εἶναι ὅμως καί παραμένει μυστήριο μέγα, κατά τόν ἱερόν Ὑμνογράφο τῆς Ἐκκλησίας μας: «Μυστήριον ξένον ὁρῶ και παράδοξον! οὐρανόν το σπήλαιον· θρόνον χερουβικόν την Παρθένον· την φάτνην χωρίον, ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος, Χριστὸς ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν».

Στό μέγα αὐτό Μυστήριο καί γεγονός συμμετέχει ἡ σύμπασα δημιουργία τοῦ Θεοῦ, οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἄγγελοι, οἱ οὐρανοί καί ἡ γῆ, ἀνακαινίζεται ὁ σύμπας κόσμος. «Τά σύμπαντα σήμερον χαρᾶς πληροῦνται, Χριστός ἐτέχθη ἐκ τῆς Παρθένου».

Αὐτή ἡ χαρά εἶναι οὐράνια κατάσταση, εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο, στόν κόσμον ὁλόκληρο. Αὐτή τήν χαρά βιώνουν ὅσοι, ὄχι μόνον σήμερα, ἀλλά συνεχῶς προσεγγίζουν μέ πίστη αὐτό τό Μυστήριο καί προσκυνοῦν στό Θεοδέγμον Σπήλαιο τόν νηπιάσαντα Κύριο, μαζί μέ τούς ταπεινούς ποιμένες καί τούς σοφούς, τούς μάγους τῆς ἀνατολῆς.

Ὅσοι βιώνουν βαθειά, ἐσωτερικά, ἐμπειρικά, αὐτή τήν κένωση τοῦ ἀχωρήτου καί τήν ταπείνωση τοῦ πανσθενουργοῦ Κυρίου καί μαζί μέ τίς οὐράνιες δυνάμεις, ψάλλουν ὕμνο θεσπέσιο, δοξαστικό, «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Αὐτή τήν χαρά βιώνουν ὅλοι, ὅσοι ἀπό τῆς ἀρχῆς καί μέχρι τῶν ἐσχάτων γαληνεύουν κοντά στόν νηπιάσαντα Κύριο πνευματικά, εὑρίσκουν τήν ἑνότητα τοῦ ἐσωτερικοῦ τους κόσμου, εἰρηνεύουν μέ τόν Θεό καί μέ τόν κόσμο.

Μέ αὐτές τίς σκέψεις καί μέ αὐτές τίς ἐσωτερικές διαθέσεις, ὑποδεχόμεθα καί ἐφέτος τόν ἐν σπηλαίῳ τεχθέντα Κύριο. Κουρασμένοι ἀπό τό βάρος τῆς ἁμαρτίας καί τήν ὀδύνη τῆς ἀποστασία μας ἀπ’ Αὐτόν, ζώντας τήν ἀπομάκρυνση τῆς καρδιᾶς τοῦ ἑνός ἀπό τόν ἄλλον, βιώνοντας μιά πανδημία ἡ ὁποία ἦλθεν ὡς δοκιμασία, ὥστε νά ἀνανήψωμε καί νά κατανοήσωμε τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία καί σμικρότητά μας, εὑρισκόμεθα ἐνώπιον φρικτῆς σκηνῆς, ὅπου ἡ Θεοτόκος βαστάζει τόν τά πάντα βαστάζοντα καί γαλουχεῖ τόν τροφοδότην τοῦ σύμπαντος κόσμου. Εὑρισκόμεθα ἐνώπιον τῆς σκηνῆς, ὅπου ἡ κτίσις ὑποκλίνεται στόν Θεάνθρωπο Κύριο.

Τί ἄραγε πρέπει νά πράξωμεν, ἐμβαθύνοντες στό νόημα αὐτῆς τῆς ἑορτῆς, τῆς παγκόσμιας, τῆς ἐπίγειας καί οὐράνιας πανηγύρεως;

– Νά προσεγγίσωμε τό θεοδέγμον Σπήλαιο μέ ταπείνωση, ὅπως οἱ Ποιμένες τῆς Βηθλεέμ.
– Νά εἰσέλθωμε προσφέροντες ὡς δῶρον στόν Κύριο, τόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας, ὅπως εἶναι, ὥστε νά τόν ἐξαγνίσῃ καί τόν ὡραΐσῃ, νά τόν σώσῃ ἐκ τῶν παγίδων τοῦ διαβόλου καί νά τόν ἁγιάσῃ.
– Νά ἐκζητήσωμεν, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ, τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν, προσπίπτοντες ἐν μετανοίᾳ πρός τόν οὐράνιο Λυτρωτή.
– Νά ἀνοίξωμε τίς πύλες τῆς καρδιᾶς μας, τοῦ σπιτιοῦ μας, τῆς κοινωνίας μας καί νά φιλοξενήσωμε Ἐκεῖνον, πού κτυπάει τήν πόρτα μας καί περιμένει γιά νά εἰσέλθῃ καί νά ἀναπαυθῇ.
– Νά ἀνοίξωμε τήν καρδιά μας στόν κάθε ἄνθρωπο καί νά ζήσωμε τό μεγαλεῖο τῆς κοινωνίας μέ τόν ἐνανθρωπήσαντα Κύριο, μέσα ἀπό τό πρόσωπο τοῦ ἄλλου, τοῦ ἀδελφοῦ μας, ὅποιος καί ἂν εἶναι, σκύβοντας πάνω στίς πληγές καί στά προβλήματά του, ὥστε νά θεραπεύσωμε καί τίς δικές μας πνευματικές ἀτέλειες.
– Νά λυγίσωμε τά γόνατα τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος ἐνώπιον τῆς σαρκωμένης Ἀγάπης καί νά ἱκετεύσωμε γιά τούς πάσχοντας ἀδελφούς μας, εἴτε ἀπό τήν πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ, εἴτε ἀπό ἄλλες ἀσθένειες.
– Νά παρακαλέσωμε γιά τό ἰατρικό καί Νοσηλευτικό προσωπικό τῶν Νοσοκομείων μας, γιά ὅσους σηκώνουν τόν βαρύ σταυρό τῆς φροντίδος καί τῆς

συμπαραστάσεως τῶν ἀσθενῶν.
– Νά δεηθῶμεν μετά δακρύων, ὥστε νά μᾶς ἐλεήσῃ Κύριος ὁ Θεός καί παραβλέπων τά πολλά μας ἁμαρτήματα νά μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπό τίς δοκιμασίες καί τάς πολλάς βασάνους καί νά μᾶς χαρίσῃ τήν οὐράνια ἀναψυχή καί τόν γλυκασμό, τά δῶρα αὐτά πού ἐκχέονται ἀπό τό θεοδέγμον Σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ.
– Ἂς μήν ἀργήσωμε, λοιπόν, ἀδελφοί, ἤδη, ἦλθεν, «ἐστηκεν ἐπί τήν θύραν καί κρούει».
Μακάρι, ἐστω καί τήν ἐσχάτη ὥρα καί στιγμή, νά ἀκούσωμε τούς κτύπους τῆς ἀγαπώσης καρδίας Του καί νά Τοῦ δώσωμε τήν ἰδική μας καρδία, ὡς ἄλλη φάτνη θερμή, ἁγνή καί καθαρή, ὥστε νά ζήσωμε ἐν Αὐτῷ πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας καί εἰς τούς ἀτελευτήτους αἰῶνας.
Σᾶς ἀσπάζομαι ἐν Κυρίῳ καί σᾶς εὐχομαι πανευφρόσυνα Χριστούγεννα.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
+Ο ΠΑΤΡΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ